

SERÉ BREU

10 respostes sobre la Declaració d'Independència

Jordi Graupera

Princeton. Diumenge, 8 d'octubre

22 minuts

1. Legitimitat legal

La Declaració d'Independència és perfectament legítima i no és contrària al dret internacional. Per a aquesta legitimitat, tenim tres cadenats. El primer, cronològicament, és el Parlament: una Declaració d'Independència declarada a partir d'una majoria parlamentària no és contrària al dret internacional. El segon, la repressió: la repressió prèvia i, més visiblement, la de l'1 d'octubre, això és, la vulneració sistemàtica i deliberada dels drets fonamentals i, a més, sense seguir els procediments de coacció establerts a l'ordenament jurídic espanyol, sobre la qual no tenim cap indicatiu que s'hagi d'aturar, legitima la secessió per ella mateixa. Així, si

ningú no hagués pogut votar, com més alta la repressió, més legítima la secessió. El tercer cademat és el resultat del referèndum, més encara sota repressió: si normalment un mínim de participació no és exigible ni al 'sí' ni al 'no', per evitar que l'abstenció se sumi a un bàndol de manera injusta, en el nostre context és impossible saber quin tant per cent hi ha d'abstenció i quin tant per cent hi ha de repressió.

2. Legitimitat popular

El resultat és inapel·lable per dues raons més. La primera és que la població va defensar les urnes i se'n va sortir. L'Estat havia prohibit la materialització del referèndum i va intentar aturar-lo perquè malgrat el discurs legalista, l'acte en ell mateix és legitimador. La victòria de la litúrgia democràtica davant de l'acció de l'Estat és una legitimació popular sense pal·liatius. En segon lloc, perquè la victòria del 'sí' és incontestable i indica una majoria suficient de dret, segons la llei aprovada al Parlament i les recomanacions internacionals, i també de fet. Recordeu que fins i tot en un referèndum normal, caldria una participació del 78% i que tots els vots nous anessin al 'no' per tal d'empatar amb el resultat

del 'sí'. La participació del 27-S va ser del 77% i els partits que van cridar a la no participació a l'1-O representen el 39% del vot en aquelles eleccions. Els contraris a la independència, a més, no estan organitzats políticament de manera que puguin mostrar si la seva força és tal o no. L'abstenció no és legítimament atribuïble a ningú, igual que les raons de cadascú per anar a votar o no anar a votar són privades i no juguen cap rol en la legitimació. En resum, les opinions dels partidaris del 'no' no poden prevaldre sobre les del 'sí' en nom de la repressió, l'abstenció o el vot comptat.

Si algú vol fer efectiva una altra solució ha d'organitzar-se políticament i aconseguir fer efectiva la seva proposta democràticament. La càrrega de prova seria en el 'no'; no és pas el 'sí' que ha de fer-se càrrec de la repressió.

Finalment, el compromís del Parlament és aplicar el resultat del referèndum. Aquest compromís implica dues coses. La primera, que aquesta és una decisió que els representants no poden prendre. La idea de fons del referèndum és que és una decisió que no es pot delegar, sinó que l'ha de prendre

l'electorat. Per aquest motiu, els representants, sobretot els que van aprovar la llei del referèndum, tenen el deure de complir la llei. Una cosa és desobeir la interpretació de la llei espanyola que fa l'Estat, per tal de protegir uns drets que s'han vulnerat, i que justament és al cor de l'apel·lació a l'autodeterminació: quan t'autodetermines estàs dient que la Constitució conté un mecanisme que fa impossible la protecció de la minoria i, per tant, t'autodetermines per alliberar-te'n. Però les lleis que, apel·lant a aquest dret, fas tu mateix, aquestes les has de complir o corres el risc de perdre tot el poder que tens, que prové del lligam entre formalització parlamentària i aquiescència popular. També implica reblar la garantia dels drets que el poble va exercir diumenge protegint les urnes, sabedor que contenen la sobirania última. Ignorar-ho és desprotegir de nou aquests drets bàsics i entregar els vots comptats a la policia. I per últim, estableix un precedent a l'interior del país i a l'exterior que és inadmissible, això és, que els governants poden buidar de contingut els drets i infringir les lleis que ells mateixos han aprovat per tal de negociar amb el que el referèndum ha conclòs. És

justament per aquesta carència de límits i l'absència de mínimes garanties, tant pel que fa a drets com a pactes, que Espanya ha estat incapaç d'adreçar el problema territorial i falla en tants d'altres. És, en altres paraules, la raó principal per voler la independència.

3. Possibilitat d'aguantar sense la Declaració d'Independència

En absència de Declaració d'Independència, la repressió de l'Estat no tindrà cap límit ni incentiu per parar, especialment de cara a les institucions catalanes, els líders polítics i socials i, directament, a la gent que miri de defensar-los legítimament. Res del que ha fet l'Estat, res del que han dit Rei, president, ministre d'Exteriors, jutges, fiscals i líders parlamentaris que fan possible el govern de Madrid (PP, Cs i PSOE) i res del que està dient la premsa que va poder tombar transitòriament Pedro Sánchez per investir Rajoy (bloquejat en unes segones eleccions per causa de la negativa a acceptar un referèndum), indica altra cosa que la via que s'han compromès a prendre és la de continuar amb la repressió i buidament de les institucions

catalanes i de la gent que defensi els seus drets legítims contra l'opinió de totes aquestes veus. El problema que diuen adreçar és el de l'excés de Catalunya, no l'excés de l'Estat: el màxim al que estan disposats a arribar, i per raons de relacions públiques, és a calibrar quants graus menys de violència policial haguessin estat més desitjables per obtenir el mateix resultat o un de més bo. Substituir la Declaració per unes eleccions no soluciona sinó que agreuja el problema de la repressió i malgasta tota la credibilitat internacional acumulada diumenge gràcies a la gent. La credibilitat no és suport, però és essencial. Substituir la Declaració per una resolució sense efectes o amb efectes retardats és encara pitjor, perquè desafia obertament l'Estat en el pla que l'Estat fa servir per reprimir institucions, líders i gent, però no dona cap instrument a les institucions catalanes per protegir els drets de tothom. Deixa el país indefens per causa d'una amenaça i fent-ho, acaba fent l'amenaça real.

4. Possibilitat d'aguantar: mesures concretes que necessita la Declaració

Tota independència és per fases. La primera fase és la Declaració d'Independència: fer saber al món que et consideres un subjecte polític sobirà al món i que et disposes a donar-te lleis. Per tal de fer-la efectiva, el més immediatament necessari són: diners, ordre públic i justícia independent. Això vol dir un crèdit per fer la transició mentre la Hisenda catalana es posa en funcionament: cosa que depèn de la credibilitat que tinguis. Com més creïble ets, més disposats a escoltar estan els qui et poden finançar. Una Catalunya independent és un caramel, econòmicament. Però la seva posició geogràfica la fa encara més llaminera estratègicament. Qualsevol buit de poder en un lloc com Catalunya, amb el pes de Barcelona, serà immediatament ocupat pel millor postor. Com més creïble siguis, més força negociadora tindràs davant dels postors. El finançament, si no està ja pre pactat, és una funció de la credibilitat.

Pel que fa a l'ordre i la justícia, això vol dir: els Mossos d'Esquadra i l'aplicació de la llei de transitorietat pel que fa al poder judicial, almenys en la seva independència. Als Mossos d'Esquadra necessites

poder donar-los ordres inequívokes sobre la protecció dels drets de la població davant de l'intent persistent de repressió per part de l'Estat. Hi haurà un moment en què caldrà fer evident que la repressió de l'Estat és inútil i això vol dir, com diumenge, resistir a partir d'accions de resistència pacífica multitudinàries per protegir les institucions, però amb els Mossos protegint la població. Com vam veure diumenge, hi ha un nombre a partir del qual l'acció policial és impossible i vam veure el límit del que la policia d'un Estat de la UE pot fer, un cop traspasat el sentit comú i les lleis, sense ser immediatament exclòs de la comunitat de països civilitzats. No tinc cap dubte que hi ha qui voldria anar més enllà i que si no ho fan és perquè no poden. La Declaració no canviarà el nivell de repressió respecte la no declaració, però en reforçarà la legitimitat i els instruments per evitar-la.

5. Resposta de l'Estat espanyol

Atesa la història i els discursos dels líders de l'Estat, ens hem de plantejar si Espanya farà ús de l'Exèrcit. El primer que cal dir és que si aquest és l'argument de fons que fan servir alguns dels

representants compromesos amb el referèndum, cal que ho diguin clar i públicament. Cal que diguin que no podem ser independents perquè si no, Espanya ens enviarà l'Exèrcit i en farà ús per reprimir-nos. I cal que diguin des de quan pensen així o si és que han canviat d'opinió els darrers dies i per què. I cal que diguin també, amb igual coratge, què proposen per a un país que obeeix un ordenament jurídic només perquè, si no, li envien l'Exèrcit. L'autodeterminació és l'hora de la veritat i, per tant, és exigible que tothom la digui tal com la veu. Apel·lar a vagues amenaces, aprofitant que la gent té més a mà imaginar-se la repressió, perquè l'ha viscuda o perquè ha ressuscitat la memòria familiar i social, que no pas imaginar-se quines passes cal seguir en cada moment, és mirar de fer ús de la por abstracta per perseguir objectius polítics mai explícits, amb l'esperança que hom se salvarà de la crema.

Dit això, crec que l'Estat té dues últimes cartes per fer servir. La penúltima és vestir el Rei de general i fer ostentació d'aparell militar a Catalunya. Seria l'intent de fer la màxima por disponible per convèncer-nos de no fer res. Suposant que hi cedíssim, tant

nosaltres com l'Estat ens trobaríem en una situació insostenible d'ocupació, i la repressió dels líders polítics i socials seria exactament igual que en tots els escenaris. Si no cedíssim, en mode revolució de Praga, és a dir, amb resistència pacífica, la primera part de la partida s'acabaria, atès que l'Estat hauria arribat al seu límit i Catalunya seria ingovernable. Aquí és on començarien les negociacions, atès que resulta impossible governar Catalunya si el conflicte és el d'una sèrie de buròcrates amb soldats al carrer i una població disposada a no obeir les coses concretes de cada dia. Això sense comptar que la societat espanyola té un gran tant per cent que no està disposat a acceptar una situació com aquesta: l'impacte seria en tots els partits, inclòs el PP. L'ocupació militar només pot funcionar com a xou, per imposar un estat de por universal. A l'Espanya d'avui, a diferència de l'URSS dels 60 (Praga) o l'Espanya del 36, no es donen les condicions socials, polítiques, internacionals, educatives i econòmiques que fan possible l'acció militar a gran escala.

La darrera carta que té Espanya és acceptar un referèndum pactat.

Aquesta situació només es donarà quan ho vegin tot perdut i només quan la comunitat internacional ho demani (ja ho ha començat a fer), en pinça amb els partits espanyols escandalitzats per la resposta del PP, que cada cop seran més. Amb algunes condicions concretes —desintervenció de la Generalitat, retirada de policia i Exèrcit (si n'hi ha), observació europea, llibertat d'expressió i informació, retirada de càrrecs contra líders catalans, compromís de no vetar la pertinença catalana a la UE si guanya el 'sí' i no anul·lació de la Declaració— es pot acceptar. A canvi, mentre duren les negociacions i el referèndum, les mesures concretes que es deriven de l'aplicació de la Declaració es poden deixar en suspens. D'aquesta manera, hom s'assegura que en cas de vulneració dels drets fonamentals, la Declaració continua vigent i la seva aplicació concreta es reactiva automàticament.

6. Resposta de la comunitat internacional

Les relacions internacionals es regeixen —simplificant— per tres grans principis: cost-benefici, límits materials i cultura política. Mentre enfrontar-se a Rajoy sigui més costós que donar-li suport és molt

difícil que la comunitat internacional faci alguna cosa més del que està fent. La clau és que reprimir els catalans sigui almenys tan costós com enfrontar-se a Rajoy. Per això, les càrregues policials de l'1-O no són un error de relacions públiques de l'Estat, sinó un missatge ben clar: estem disposats a fer el que calgui. És a dir, l'Estat ha renunciat als dos principis que he anomenat "límits materials" i "cultura política" per tal de reforçar el primer. Això, és clar, no surt gratis per a la cultura política espanyola i suposa una acció molt arriscada en termes materials, atès que Espanya no pot complir les seves amenaces sense esberlar-se per dins a tot el territori.

La pèrdua de la cultura política es veu en la reacció de tota la premsa internacional de prestigi que, fins i tot si compra les tesis de fons de Rajoy, ja posa el referèndum pactat com a límit: no es pot governar una regió per la força a l'Europa occidental. Quan dic que no es pot, no vull dir moralment, vull dir fàcticament. Per il·lustrar: el repartiment secret de milers d'urnes per tot el territori, involucrant milers de persones sense que els serveis secrets

tinguessin la més mínima idea del que estava passant sota el seu nas, en un moment històric en què amagar qualsevol cosa és pràcticament impossible, és la constatació que els límits materials de la repressió són ben reals i exigents. El que va passar el dia 1 d'octubre és la derrota de l'Estat com a eina de control del territori i la victòria de l'exercici de la democràcia. Per això la gent protegia les urnes en lloc de buscar la foto simbòlica de la policia retirant-les, com sempre s'havia dit que calia fer. És el pas del simbolisme als fets.

Per tal que la comunitat internacional reaccioni públicament (privadament ja ho està fent: els canals diplomàtics *soft* estan mirant d'obrir negociacions, però per ara els interlocutors espanyols es neguen a participar-hi, cosa que els va restant legitimitat i col·loca les ofertes de mediació —com la de Suïssa— en posició d'avantatge en cas que Catalunya se'n surti, per tal d'operar-hi amb facilitat: els canals amb Catalunya estan oberts), per tal que hi hagi una intervenció política significativa, Catalunya ha de jugar als tres fronts esmentats al principi d'aquest epígraf. En cost-benefici,

es poden fer tres coses: una Declaració d'Independència, resistència pacífica i xoc de mercats. Les tres són necessàries. Amb la Declaració, hom emet el missatge que està disposat a fer el que la seva llei exigeix i ofereix credibilitat, que és clau perquè algú, tant políticament com financerament, s'hi impliqui. La segona indica que la població no es deixarà reprimir sense plantar cara pacíficament i, per tant, que el cost de reprimir és molt alt, perquè no n'hi ha prou d'amenaçar. La tercera via, per exemple, com s'ha dit aquests dies, vagues generals i retirada de dipòsits dels bancs que participen a la intervenció de la Generalitat, implica estendre els costos de la repressió per tots els mercats europeus, profundament interconnectats i on Barcelona no juga un paper central, però ocupa un lloc prou determinant a la cadena per generar problemes.

Pel que fa als límits materials, la Declaració d'Independència els posa en evidència. Posa de manifest que la fantasia de governar Catalunya per ocupació és un *farol* que no es pot complir si la gent no l'accepta. El moment històric no ho fa possible perquè no existeix el marge que hi havia als anys 30 o

durant la primera meitat de la Guerra Freda, fins al 1960 (quan l'FMI entra a Espanya i modera el règim). No hi ha les desigualtats que hi havia i el poder ja no depèn de la terra: els poderosos ja no són latifundistes, com es veu en els escàndols de corrupció que es deriven de les subvencions que els grans terratinents necessiten d'Europa per mantenir el seu estatus. Mentre no van existir aeroports i mòbils, és a dir, mentre Castella estava tancada i necessitava controlar les nacions de la costa per sobreviure econòmicament i la informació estava centralitzada en mitjans controlats pel govern, la supervivència del poder central i de la seva població depenien del control de les zones díscoles productives. Ara, el poder de Madrid encara depèn d'ofegar les relacions entre València, Barcelona i Marsella, però la supervivència econòmica de la població ja no. Ans al contrari: aquest ofec els perjudica enormement, com es veu en el procés de drenatge de la població de les províncies castellanes en favor de la Brasília de la Meseta que és Madrid. A Espanya hi ha una classe mitjana prou robusta per tenir els valors propis de les democràcies

occidentals i per tenir més coses a perdre amb la violència que coses a guanyar. Aquests límits materials són comuns a Europa i incentiven la intervenció en la mateixa mesura que desincentiven la violència.

Finalment, la cultura política europea, malgrat el cinisme de la Comissió (on el PP ha col·locat actors en els quadres intermedis des de fa anys), també marca un límit. Les reaccions de certs parlaments i eurodiputats és només la conseqüència lògica de la seva cultura política: hi ha silencis que passen factura electoral. Per això els primers han estat països petits i amb tradició de resistència al feixisme. Els països grans, més cecs a la discriminació de minories nacionals i més avesats al cinisme del cost-benefici hobbesià de l'esfera internacional, només notaran aquest cost si Espanya continua renunciant a treballar aquest flanc. Aquests dies sembla que ho estan intentant, però no està funcionant.

Una Declaració d'Independència que sigui alhora inequívoca i que s'obri a la negociació sense matisos emet alhora el missatge de credibilitat necessari per activar la comunitat internacional i el vocabulari propi d'aquesta cultura

política comuna. Això no vol dir que hi hagi suport o reconeixement: l'autodeterminació sempre s'exerceix contra l'*statu quo* i, per tant, sempre en oposició als poders existents. Si no estàs disposat que sigui així, no t'autodetermines. Però un missatge que no sigui hostil planta la llavor per a les converses necessàries. La primera reacció sempre serà negativa, com ensenyen tots els casos de secessió amb l'Estat hoste en posició hostil. La resposta a aquesta reacció, si és ferma i oberta, és el que va fent possible un canal cultural per al reconeixement entre adults.

En resum, sense Declaració d'Independència, ni hi ha negociació amb Espanya ni hi ha reacció de la comunitat internacional.

7. Perquè la Declaració protegeix la població

A aquestes altures de la pel·lícula ja sabem que la gent sortirà a defensar les institucions i que l'objectiu de l'Estat és buidar-les de contingut i fins i tot de presència. L'anàlisi del cap de l'Estat, el president del Govern, els seus ministres i la premsa que tenen treballant per a ells, no és que l'Estat s'ha excedit i que li cal

asseure's a dialogar el paper de Catalunya a Espanya, sinó que és el contrari: Espanya ha estat massa anys massa comprensiva amb el xantatge català i Catalunya s'ha excedit. Fins i tot la resistència pacífica del dia 1 d'octubre i la passivitat dels Mossos és vista com una agressió a les forces de seguretat de l'Estat.

El processament de Trapero i de Sánchez i Cuixart per haver mirat que les concentracions del dia 20 de setembre davant la Conselleria d'Economia no acabessin en violència, amb l'acusació de sedició (que pot significar 15 anys de presó), és el signe inequívoc que la solució que veuen al problema és la desaparició de l'entramat civil i polític que expressa la voluntat d'autogovernar-se. Els xous d'aquests dies estan destinats a provocar la màxima por possible amb l'esperança que hi haurà rendició. Si funciona, hauran entès que l'estratègia és encertada i per tant l'aplicaran fins al final. Si no defenses els drets que es van protegir l'1 d'octubre, per què hauries de defensar coses menors que vagin passant de mica en mica i sense tanta espectacularitat? Renunciant-hi, els dones la raó. És

molt perillós i irresponsable erosionar la credibilitat guanyada l'1 d'octubre i condemna Espanya a ser víctima de tots els excessos que s'ha permès aquests dies. La situació d'Espanya no quedarà igual que abans de l'1-O, passi el que passi. L'*statu quo* no tornarà i l'únic mínimament responsable que pots fer és mirar que el canvi sigui cap a millor i no cap a pitjor.

La fantasia que renunciant a la Declaració provocaràs que Espanya es moderi és perillosa perquè deixa Catalunya i la seva població en mans de la repressió i una intensificació de la discriminació. I com que la situació s'enverinarà a tot l'Estat, en poc temps aquesta repressió s'estendrà a tot l'Estat. Com que els líders públics i privats de l'Estat hauran descobert que el seu autoritarisme no té ningú que el freni, atès que Catalunya era l'únic que el podia frenar i que l'havia frenat, la via lliure que llegiran en la renúncia amenaça de convertir Espanya en un polvorí. Dit d'una altra manera, si realment creus que Espanya està preparada psicològicament i materialment per a la violència (més enllà del que vam veure l'1-O, que va fracassar, i que camina just a l'altra banda del que és acceptable, però no gaire

més), això no canviarà perquè no declaris la independència, sinó que ho incentivarà en els conflictes que vindran, que no seran pocs.

En canvi, una Declaració d'Independència et converteix en un actor en el conflicte amb tots els atributs expressats i defensats l'1-O i et permet defensar-te en el conflicte, moralment i material. I emet el missatge que l'amenaça i la por són insuficients, cosa que col·loca els gurus de l'Estat en una posició de feblesa interna i dona ales a l'Espanya democràtica.

En termes concrets, les institucions catalanes necessiten poder fer passes per protegir-se i per protegir la població. És a dir, si Espanya respon amb el 155 (que ja s'està aplicant informalment, però que cal una Declaració per tal que el faci políticament explícit al Senat i, per tant, obre la porta a l'oposició per presentar l'altra cara d'Espanya), la Generalitat ha de poder respondre que no es pot aplicar legalment perquè l'ordenament jurídic i institucional català ja no està subordinat a les decisions de la majoria al Senat, que és del PP i del PSOE.

De la mateixa manera, la població catalana necessita que la judicatura

sigui independent del poder espanyol, que l'ha feta servir per traspasar els límits de l'estat de dret i la Constitució. Això vol dir aplicar la llei de transitorietat que exigeix el canvi en el vèrtex de la jerarquia judicial. Això serà difícil i per fases, però la simple presència d'una cobertura jurídica, per mitjà de la Declaració, fa viable el primer pas, altrament impossible. El mateix passa amb els Mossos: ja sabem que hi ha mossos que són i seran lleials a l'ordenament espanyol. Però també sabem que hi ha molts mossos que estan disposats a obeir la legalitat catalana si aquesta existeix i és creïble. Entremig, n'hi ha que acabaran acatant el que els temps històrics marquen. Com que necessites poder donar instruccions per defensar la població que es manifesta pacíficament i en defensa de les institucions, per evitar el segrest del Govern i el Parlament, et cal una cobertura formal i creïble a què els Mossos puguin apel·lar per complir les ordres. La desobediència d'alguns mossos ha de ser a títol individual i no pas jurídic o polític. Si això ocorre, s'ha de donar via lliure als mossos que desobeeixin per incorporar-se als cossos de seguretat espanyols.

Evidentment, hi ha un moment en què el president ha d'informar Millo que l'autoritat espanyola ja no té el monopoli de la violència a Catalunya i que els guàrdies civils i policies nacionals, molts dels quals ja han de passar les nits fora de Catalunya perquè la població els expulsa pacíficament, o dormen en vaixells mal condicionats i fora de les muralles de la ciutat, per entendre'ns, no poden tornar a trepitjar el país sense l'autorització del Parlament. Aquesta situació no és la dels Mossos enfrontant-se a la Guàrdia Civil, sinó la dels polítics mirant de guanyar-se l'opinió pública interna i externa. Mentrestant, les mobilitzacions pacífiques en defensa de les institucions esdevenen cada cop més segures i efectives.

Per tal que això sigui possible cal que la Declaració sigui creïble i inequívoca, cal fer ús dels instruments amb intel·ligència i paciència i cal no alimentar la idea que és un *farol*, que és el que les entrevistes d'alguns líders del catalanisme aquests darrers dies han provocat arreu.

8. Perquè una Declaració a mitges és la pitjor opció

De tots els escenaris possibles, el pitjor és una Declaració d'Independència a mitges: és el pitjor dels dos mons. Dona a l'Estat l'argument per intervenir i aplicar el Codi Penal i la repressió, però no ofereix instruments a la Generalitat per poder donar instruccions amb cobertura legal i deixa la gent i les institucions desprotegides. Si no es fa la Declaració, és millor explicar la veritat tal com la veurien els representants: no es pot perquè vindrà l'Exèrcit. En aquest cas, es fa explícita la por i es posa de manifest quina és la situació del país, que la gent té dret a conèixer. Això no frenarà la intervenció o la repressió, però almenys tindrem informació clara sobre què pensen els representants, què són les nostres institucions i com es veu el poble des de dalt, com deia Maquiavel.

9. Totes les opcions són després de la Declaració

Al cor del sobiranisme hi ha la convicció que quan la societat catalana arriba a consensos, són acceptats per la immensa majoria. Les qüestions complexes que ens afecten —la llengua, la diversitat, el terrorisme, l'ecologia, la desigualtat, la postindustrialització, la globalització...— tenen tantes

veus diferents i contradictòries com propostes pragmàtiques que són respectades per la gran majoria com a legítimes. Aquesta mena de consensos són els que es contradiuen quan l'Estat els regula. El cor de l'autogovern és la garantia que els consensos seran respectats. Avui no ho són. La violència policial de l'1 d'octubre és la conseqüència directa d'aquesta manca de garanties. I el discurs independentista ha assenyalat aquesta carència com la traducció política i jurídica del conflicte històric. Discursivament, ha ocupat el centre de l'escena, per davant del dèficit fiscal i qüestions d'identitat.

Això vol dir que en un context constituent, totes les opcions romanen obertes. La correlació de veus a l'interior del país, que és diversa i contradictòria, s'expressarà tant sí com no, a diferència d'ara. Això inclou la qüestió nacional. Després d'una Declaració d'Independència, immediatament es legitimen totes les propostes democràtiques. Res no impedeix un referèndum de ratificació un cop les llibertats siguin restaurades. L'unionisme tindrà l'oportunitat d'organitzar-se políticament, un cop deslligat de l'estratègia que els caps de Madrid

han dissenyat aquests anys. De fet, és la probabilitat d'èxit més alta de què disposen tant el federalisme com la independència.

Mentre no hi ha Declaració, cap opció és oberta. Només la que s'ha defensat amb la policia. Això, a banda d'il·legítim, col·loca l'unionisme català en posició de mort civil. Ja ho estem veient a les declaracions públiques de líders i opinadors. La justificació de la repressió és el pas previ a poder dir alguna cosa, però aleshores tota cosa que es diu és irrellevant: podria ser qualsevol cosa. El discurs modern i cosmopolita que s'ha mirat de construir durant 40 anys i la versió habermasiana que Josep Piqué i Duran i Lleida van mirar d'introduir en el PP, han quedat totalment trinxats aquests dies, així com el prestigi dels nous polítics del PP i de Ciutadans a Catalunya. Encara que l'Estat les col·loqués en el poder, ni Inés Arrimadas ni Andrea Levy no podrien governar ni mantenir el mínim respecte públic que dona sentit a l'acció política.

Una cosa que es diu poc és que la millor oportunitat que tenia l'unionisme a mitjà termini per governar Catalunya era la d'un referèndum pactat. Els drets

conquerits diumenge són els que fan possibles totes les opcions a Catalunya. La seva renúncia les clausura totes.

10. Coda: canvi de psicologia

El moment clau de l'1 d'octubre és quan la gent va decidir defensar les urnes en lloc d'acontentar-se amb la foto de la policia retirant-les, que és el que fa anys es deia que significaria la derrota de l'Estat. Intuïtivament, tots vam entendre que la sobirania existia dins de l'urna mentre l'urna es mantingués en peu. I quan dic sobirania, vull dir la garantia dels drets. Es parla poc del fet que la gent va anar als col·legis sense parafernàlia política, com s'havia demanat. La defensa de les urnes era la defensa de la seva legitimitat. A qui interessava el joc net era a l'independentisme i li calia protegir-lo de veritat, no només simbòlicament, amb els instruments que la democràcia proposa: la resistència pacífica però irrenunciable. Hi havia molta por, jo la vaig tenir i la vaig veure, i vaig plorar amb gent que no coneixia. Per això la seva superació va ser real i no simbòlica.

La cultura política catalana es basa en el camaleó. Els polítics catalans

són la quinta essència d'aquesta cultura, per això suren els que hi excel·leixen, barrejats amb gent més nova, que ha pujat en el nou context, i gent amb memòria que ha sortit de l'ostracisme. Som experts en adaptar-nos a l'interlocutor, sobretot si percebem que explícitament o implícita té poder de veto sobre els nostres afers privats.

Aquests dies ho hem vist en gent que explica com tal amic o amiga, i per extrapolació, la majoria de la població, que no era independentista i va reaccionar davant la repressió, no donarà suport a la Declaració, com no va donar suport inicialment al referèndum. És una posició important per al futur del país, però exigeix mobilització i quantificació: exigeix guanyar-se el dret a decidir el moment del país. L'únic poder de veto que és acceptable ja no pot ser la presència de la policia, això ja ho vam falsar diumenge. Exigeix la construcció d'una alternativa política que es faci càrrec de la realitat tal com l'hem vista i hem estat avisant que existia. La garantia dels drets conquerida en l'exercici del dret a l'autodeterminació exigeix que se'n respecti la legitimitat i que

L'alternativa es construeixi sense la policia vigilant l'adversari. No és raonable demanar la repetició del mecanisme de decisió amb les garanties que l'Estat espanyol dona, que són nul·les, ni la substitució de la sobirania per un canvi de govern a Espanya, quan hem vist que davant de l'autoritarisme del cap de l'Estat i del president del Govern, les institucions democràtiques espanyoles no han estat capaces de frenar-lo o hi han col·laborat amb entusiasme. Dins de l'Estat espanyol no hi ha garanties.

El canvi psicològic que s'ha produït aquest darrer mes té a veure amb la comprensió que les decisions polítiques que es prenen a Catalunya importen i no poden ser venudes o reprimides per uns o altres. Per primer cop, les institucions catalanes i el poble que representen han estat davant de decisions reals, amb conseqüències reals, en lloc de petits accents sobre el marc espanyol, per la via de collar i renunciar sense assumir cap responsabilitat. I així poder continuar amb el victimisme.

El dia 1 d'octubre, molta gent va deixar de veure's com la víctima que té raó i va començar a veure's com una persona responsable de les seves raons i tries. La incertesa i la

dilació d'aquests dies, els missatges poc clars i matussers, l'èmfasi en la violència en lloc de l'èmfasi en la victòria de la democràcia i el corifeu dels poders fàctics són fills de la psicologia que va morir el dia 1 d'octubre. La Declaració és el resum d'aquest canvi.

OPINIÓ

1-0: un referèndum d'autodeterminac

Carles Boix

REFERÈNDUM

DECLARACIÓ D'INDEPENDÈNCIA

Les altres notícies

EDITORIAL

Bèlgica trenca el mur

José Antich

INDEPENDÈNCIA
La CUP demana un ple solemne per proclamar la República
Albert Acín

OPINIÓ

És l'hora de prendre decisions

Agustí Colomines

INDEPENDÈNCIA
Albiol hi torna amb l'adocrinament: "S'educa els nens per odiar Espanya"
El Nacional

INDEPENDÈNCIA
Dactis diu en una TV francesa que a les escoles catalanes no s'ensenyà castellà
Alba Solé

INDEPENDÈNCIA
Ponsatí carrega contra els atacs a l'escola catalana
El Nacional

Comentaris (91)

Nom

Mail

Deixa el teu comentari

No soc un robot

reCAPTCHA
Privadesa - Condicions

Enviar

Ordenat per **Més recent****GameofThrones**

+0 | -0

Fa 9 hores

Ningú parla de costos...Jordi, Catalunya té un deute de 80keurs...Espanya té un deute de més d'un billó d'euros...no creus que en la separació ens caurà una part del deute? Un 20-25% segur...per tant : començar sols (fora d'Europa) amb un deute de $200+80 = 280$ keurs...és més que el que van rescatar a Grecia....jo crec que és un suïcidi...per tant no pensem tant amb la panxa/cor i més amb el cap. Gràcies

Respon | Denunciar comentari

Sergio

+1 | -1

Fa 1 día

Macho, que rollo tienes. Es increíble como personas inteligentes pueden montarse toda una parafernalia dialéctica para tratar de justificar algo que a fin de cuentas tiene un origen simplemente emocional: quieres independizarte y punto pelota. Todo el rollo que cuentas tiene agujeros por todas partes, montas un castillo sobre una base endeble y antidemocrática, buscando enervar a las masas al más puro estilo Goebbels.

[Respon](#) | [Denunciar comentari](#)

Bogeria +1| -1

Fa 2 dies

Quin cervell, Jordi! I quina capacitat! Gracies

[Respon](#) | [Denunciar comentari](#)

Yessica +5| -2

Fa 4 dies

Jordi cariño tu no vives en Espanya vives en Corea del Norte. Tomate algo y vuelve al mundo real que te veo ido

[Respon](#) | [Denunciar comentari](#)

Teresa Dios +3| -2

Fa 4 dies

es Cumplir lo que hemos votado
SI A LA INDEPENDENCIA
REPUBLICA CATALANA

[Respon](#) | [Denunciar comentari](#)

me se fas el cull +3| -3
pesicola amb la indapandansia

Fa 4 dies

jordi nos han tricionado...estas de camino ya a catalunya para aplicar tu articulo contigo delante.?.. o estas cagado y lejos de tu pais..? tu tambien nos estafas?

[Respon](#) | [Denunciar comentari](#)

J. L. Mayans. +3| -2

Fa 4 dies

D acord

[Respon](#) | [Denunciar comentari](#)

Suxi +10| -5

Fa 4 dies

S'ha de reconèixer l'esforç incansable per controlar el relat retorçant cínicament els arguments i segrestant impúdicament el llenguatge (repressió, por, pau, democràcia, legitimitat ...) per idear mentiderament, i

irresponsablement (en el seu continuat exercici de posveritat), una realitat paral·lela i fictícia aliena al dolor real que aquest "procés" està generant i que impedeix, per cert, el dret d'autodeterminació individual de molts.

[Respon](#) | [Denunciar comentari](#)

Didier

+7 | -15

Fa 4 dies

Catalunya amb una balanza comercial negativa de mes de 12.000 milions de euros i un deute public de mes de 75.000 milions de euros (el mes alt de totes les ccaa , valencia 44.000 Per posar una comparació). Que us creieu , que sou la ostia quan en realitat sou una regió fallida, guanyareu 150 € al mes Com FA 33 anys amb la devaluació que tindria la vostra moneda o si continueu amb l euro Com Montenegro i Kosovo.

[Respon](#) | [Denunciar comentari](#)

southern

+6 | -4

Fa 5 dies

Tota la vida sent independentista i ara tinc que llegir bogeries també al meu bàndol: "Sense els

nostres diners als bancs espanyols, Espanya no és res". De veritat... "no controleu ni el relat, espanyols": aprox. 50% de la població catalana només escolta TVE, T5, A3 i no posen TV3 en sa vida. No m'agrada, però és la realitat.

[Respon](#) | [Denunciar comentari](#)

1 2 3 4 5

[SEGÜENT](#)

Amb la col·laboració de:

Qui som

Què fem

On som

Subscriu-te a la newsletter

Escriu-nos

Termes i condicions d'ús

Política de privacitat

Política de cookies